

Față de asemenea sfaturi bunăvoința poetului e atît de năvalnică, încît acceptă pînă și compromisul cel mai grav: va învăța economie politică!

И, самого себя
По шее глядя,
Я говорю:
«Настал наш срок,
Давай, Сергей,
За Маркса тихо сядем,
Чтоб разгадать
Премудрость скучных строк»¹.

Angajamentul se dovedește însă a fi ușor de luat, dar mai greu de ținut. În *Русь уходящая* poetul pare a fi întru totul de partea noului:

Мы многое еще не сознаем,
Питомцы ленинской победы,
И песни новые
По-старому поем,
Как нас учили бабушки и деды.

Друзья! Друзья!
Какой раскол в стране,
Какая грусть в кипении веселом!
Знать, оттого так хочется и мне,
Здрав штаны,
Бежать за комсомолом².

Și totuși, în fierberea rîndurilor de adeziune și participare se strecoară pe nesimțite un reproș, camuflat sub o aparentă părere de rău autocritică, dar cu atît mai semnificativ:

Советскую я власть виню,
И потому я на нее в обиде,
Что юность светлую мою
В борьбе других я не увидел³.

Așadar, cetățeanului Esenin îi e cît se poate de ușor să-și suflece pantalonii și s-o ia la fugă ca să-i ajungă din urmă pe comsomoliști, dar ce să facă poetul, care n-a fost ajutat, și poate nici nu va fi ajutat să vadă în activitatea clocotitoare a altora și propria lui împlinire? În dezlănțuirea aceasta asurzitoare se va auzi oare și cîntecul discret al nostalgiei sale? În *Scrisoare*

¹ Și mîngîindu-mi / propria ceafă, / eu spun: / „Ne-a venit sorocul, / haide, Serghei, să ne apucăm cu temei de Marx, / ca să descifrăm / înțelepciunea rîndurilor plicticoase.”

² Multe noi nu le înțelegem încă, / noi, pupili victoriei leniniste, / și noile cîntece / le cîntăm ca în trecut / cum ne-au învățat bunicile și bunicii. // Prieteni / Ce răscolire e în țară! / Ce tristețe în clocotul veseliei! / Și de bună semă tocmai din cauza asta / îmi vine așa de mult ca / suflecîndu-mi pantalonii / să alerg în urma comsomolului.

³ Eu învinuiesc puterea sovietică / și de aceea mi-e necaz pe ea, / pentru că nu mi-am văzut tinerețea senină / în lupta celorlalți.